

Иван Вазов

Завърналий се доброволец
от Сърбия

Ах, недейте ме презира,
в бедността ми няма срам,
милост не дойдох да диря,
нито тягост да съм вам.

Не затуй оставих ази
нашгте красни планини!
Не затуй кракът ми гази
тия чуждите страни.

Но за бащините рани
отмъщение дирих
и с народните тирани
в Сърбия се аз борих!

Но кат мойте други братя
не паднах при Гредетин
и останах жив – да патя
срам и жалост тук един:

да се скитам по чужбина
дрипав, гол и непознат
и безславно да загина
тук от болест и от глад.

Ах, недейте ме презира!
Аз съм честен человек;
за душа ми няма мира,
за скръбта ми няма лек.

Помня аз деня, когато
изведнъж сирак останах
и на татка си снагата
кървава пред мен видях.

И котлите аз продадох,
та го в гроба закопах;
тогаз клетва богу дадох,
тогаз на бой полетях!

Но душманин още тъпче

нашта земя, наший кръст:
ох, гладът ме тъй не мъчи,
както жаждата за мъст!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова и Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4354>]